

Ben Adam had voor zijn overdenkingen geen tijd meer. Het feestmaal, te zijner eer gegeven, had een aanvang genomen. Nasta's bedienden deden hun werk voortreffelijk. Ze serveerden zonder fout en al lieten ze hun tegenwoordigheid niet merken, ze waren overal, waar ze gewenscht werden.

Enkele oogenblikken luisterde Ben Adam naar het gesprek, dat Nasta met den tegenover hem gezeten gast voerde. Een zuidelijke zon had diens gelaat een koper-kleurige tint gegeven, en telkens, wanneer hij zijn glas ophief om te drinken, was het, of door het lichtspel der electriche lampen met den rood-parelden wijn een vlam uitschoot over zijn gelaat. Hij moest wel zeer intiem met Nasta zijn, want de toon van het onderhoud, óók van zijn kant, was zeer gemeenzaam.

Juist was Ben Adam tot de ontdekking gekomen, dat er een groote arbeid, door den onbekende op touw gezet, tot een goed einde was gebracht, waarover Nasta zich zeer tevreden betoonde, toen een zachte druk op den arm hem dwong, het luisteren op te geven.

„Is 't in deze stad gebruikelijk, dat men zijn tafeldame aan haar lot overlaat?” vroeg een stem dicht bij hem, de stem van „onze Pythia”.

Ben Adam haastte zich, zijn verontschuldigingen aan te bieden.

„Ik ben onbeleefd geweest,” zei hij. „Maar al het nieuwe en buitengewone, dat ik vanavond in deze voor mij toch niet onbekende woning ontdek, heeft mij verast en zwijgzaam gemaakt.”

„U komt hier dus niet voor den eersten keer?”

„Neen; maar mijn arbeid liet mij niet toe, een dagelijksche gast van Baron Nasta te zijn, al meende ik ook meer dan een huisvriend van hem te wezen. Ik dacht, dat ik hem kende. Ik dacht ook, dat hij mij bij een vroeger bezoek al de merkwaardigheden had getoond, die hij hier rondom zich verzameld heeft. Maar dit alles, dit feest, deze omgeving, overweldigt mij.”

„k Begrijp het. U wéét niet, hoe rijk, hoe onnoemelijk rijk onze gastheer is.”

„Weet ù dit dan? Kent u hem zooveel beter en zooveel langer dan ik?” vroeg Ben Adam, wel even verwonderd.

Het antwoord, dat hij ontving, werd op een peinzenden toon gegeven. 't Was, of ze aarzelde.

„Hoe lang ik hem al ken, weet ik niet te zeggen...”

„Maar hij sprak mij nooit over u! Nooit vertelde hij mij van de schoone Pythia, die hij klaarblijkelijk ten hoogste vereert!”

Een lachje verscheen om haar mond. Met een lichte hoofdbuiging nam zij dankbaar zijn waardeering van haar schoonheid in ontvangst.

„Ja,” zei ze, „Pythia noemt hij mij. Dat is een raillerie, die ik hem niet kwalijk neem. U begrijpt wel, dat mijn werkelijke naam niet zoo is...”

„Noem mij dan uw werkelijken naam!”

Haar oogen glimlachten, toen haar mond weigerde, op deze vraag een antwoord te geven. Ze was dus niet beleedigd door Ben Adams wel wat snelle vraag. Maar toch was er een oogenblik van stilzwijgen. Geen van beiden kon, naar het scheen, een ander onderwerp vinden, om het onderhoud voort te zetten.

☒ (Wordt vervolgd)

VROUWENBELANGEN

Selma Lagerlöf

DE ZOO BEKENDE EN BEROEMDE Zweedsche schrijfster, Selma Lagerlöf, is zeventig jaar geworden. En er zijn, ook in ons land, tal van artikelen aan haar gewijd. Haar bewonderaarster bij uitnemendheid, Christine Doorman, schreef een boek over haar, welke biografie volgens Dr. Annie Posthumus een voorbeeldige prestatie is geworden.

Een andere bewonderaar noemt haar de groote virtuoos en vertolkster van de vreugde. „De brandende problemen van onzen vermoeden tijd schijnen haar voorbij te gaan; niets van haar werk behoort tot dat uitgebreide genre der moderne letterkunde, dat onze Duitsche bureu „Anklagelitteratur” noemen, geïnspireerd door, in felle hekeling gericht tegen sociale misstanden en psychische bekommelingen van onze dagen,” zegt hij.

Toch schouwt ze wel in de afgronden van het menschenhart; alleen maar, ze weeft om haar personen een sprookjessfeer.

Onwillekeurig denken we, dat die sfeer ook om haarzelf zal wezen. Dat ze, als een goede tooverfee, ook aan wie haar bezoeken, vreugde en goede gaven zal schenken.

Maar Selma Lagerlöf als mensch bleef, ook voor haar landgenooten, een vreemde. Zij heeft haar leven doorgebracht in de stilte, volgens haar Deensche kunstzuster, Karin Michaelis.

Ik kan er niets van begrijpen. Waarom moet je jezelf, als je naam krijgt, als een soort gemeengoed van alle menschen gaan beschouwen, waaraan iedereen maar de meest intieme vragen mag stellen en boos worden, als het antwoord ontwijkend is?

Maar toch — er is in deze eenzaamheid iets tragisch. Iemand, die haar bezocht, noemt haar: „opgesloten in haar eigen beroemdheid.”

Ook beroemdheid op zichzelf maakt niet gelukkig.

Maar wanneer we weten, dat we onze gaven en talenten gebruiken in dienst van God, dan blijft bij veel teleurstelling, toch wel de dankbaarheid om hetgeen we door Hem voor Hem mochten doen.

Dan blijft ook de verwachting van de eeuwige vreugde, waarin geen teleurstelling zijn zal.

De beste wensch, dien we deze beroemde schrijfster op haar zeventigsten jaardag toezenden kunnen, is wel: dat ze iets hiervan moge kennen en ervaren.

J. M. W.-W.